

Het volgende station

Van Hiro Arikawa verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Reisverslag van een kat
De kat die bleef

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Hiro Arikawa

Het volgende station

Vertaald uit het Japans
door Gertie Mulder

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6892 9

Hankyu Densha© 2008 Hiro Arikawa

All rights reserved.

Dutch language translation rights arranged with Gentosha Inc. through
The English Agency (Japan) Ltd. and New River Literary Ltd.

© 2025 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Gertie Mulder

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel 阪急電車

Oorspronkelijke uitgever Gentosha Inc., Tokyo.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Op station Takarazuka vloeien twee lijnen van de Hankyū Spoorwegmaatschappij samen in de vorm van het karakter 人, dat 'mens' betekent: de Hankyū Takarazuka-lijn met als eindbestemming Umeda in Osaka en de Hankyū Imazu-lijn die op station Nishinomiya-Kitaguchi aansluiting geeft op de Kobe-lijn. Op Takarazuka kun je ook nog overstappen op de nationale spoorwegen, wat dit station tot een redelijk groot spoorwegknooppunt maakt in dit nogal afgelegen, tussen bergen ingeklemde gebied.

De Hankyū, een grote particuliere spoorwegmaatschappij in de Kansai-regio, met haar karakteristieke donkerrode wagons met retro interieur, is niet alleen populair bij treinliefhebbers maar ook onder jonge vrouwen. Vaak verbazen vrouwelijke toeristen zich er hardop over hoe 'snoezig' en 'ongelooflijk elegant' deze treinen zijn.

In dit verhaal is de hoofdrol weggelegd voor de Hankyū Imazu-lijn, misschien wel een van de minst bekende lijnen van de Hankyū Spoorwegmaatschappij.

Inhoud

Heen, richting station Nishinomiya-Kitaguchi

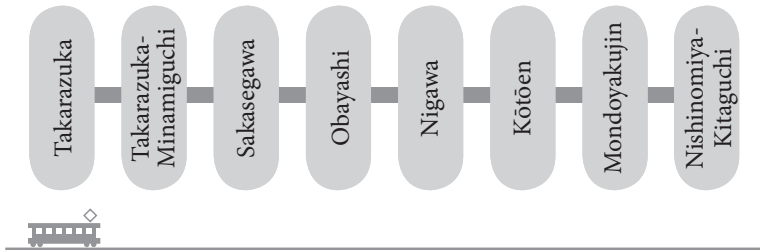
- Station Takarazuka 9
- Station Takarazuka-Minamiguchi 21
- Station Sakasegawa 35
- Station Obayashi 51
- Station Nigawa 65
- Station Kōtōen 77
- Station Mondoyakujin 89
- Station Nishinomiya-Kitaguchi 103

En weer terug, richting station Takarazuka

- Station Nishinomiya-Kitaguchi 117
- Station Mondoyakujin 135
- Station Kōtōen 149
- Station Nigawa 163
- Station Obayashi 179
- Station Sakasegawa 193
- Station Takarazuka-Minamiguchi 207
- Station Takarazuka 221

Heen, richting station
Nishinomiya-Kitaguchi

STATION TAKARAZUKA

Veel mensen die in hun eentje met de trein reizen, staren zomaar wat voor zich uit, zonder veel uitdrukking op hun gezicht. Ze laten hun blik over het landschap buiten dwalen of over de advertenties die boven hun hoofd aan het plafond hangen, en als ze de coupé in kijken, doen ze er alles aan om oogcontact met hun medepassagiers te vermijden. Andere populaire manieren om de tijd te verdrijven zijn lezen, naar muziek luisteren of op je telefoon kijken.

Dus

als iemand die in zijn eentje reist
niet speciaal afleiding zoekt en zijn gezicht laat spreken
dan valt dat enorm op.

Masashi herkende de vrouw die die dag op station Takarazuka naast hem was komen zitten; zij hem niet.

Als je in Takarazuka op de Hankyū Takarazuka-lijn stapt (het ene been van het karakter 人 voor 'mens') en één halte meerrijdt tot station Kiyoshikōjin, kom je bij de Centrale Bibliotheek van Takarazuka. Masashi, die sinds zijn afstuderen al vier jaar een kantoorbaan had, kwam daar zo ongeveer om de twee we-

ken. Hij ging erheen als hij iets te lezen zocht of iets wilde opzoeken voor zijn werk, of gewoon als hij die dag niets met zijn vrienden had afgesproken en verder ook weinig omhanden had; hij had geen vriendin.

Als je er zo vaak komt, leer je niet alleen het personeel maar ook een aantal van de klanten van gezicht kennen. Zo van: och, daar heb je hem weer, die ouwe zeur die het personeel weer eens lastigvalt! Deze vrouw, met haar goedverzorgde lange haar, was hem bijgebleven omdat ze ooit een boek voor zijn neus had weggekaapt. Het was een recente uitgave waarover veel te doen was geweest en die toevallig net weer op de plank was teruggezet. Het was een buitenkans, want het boek was nog maar een kleine maand uit. Toen hij een gretige hand ernaar uitstak, verscheen er van opzij een andere hand die hem net te vlug af was. Geïrriteerd over deze nederlaag draaide hij zich om naar de eigenaar van die hand. Het bleek een jonge vrouw te zijn, best wel zijn type ook nog. Iedere lust om zijn beklag te doen verging hem: mannen zijn in dat opzicht nu eenmaal zwak. De jonge vrouw leek zich van geen kwaad bewust en drukte het in Masashi's optiek 'gestolen' boek duidelijk in haar nopjes tegen zich aan – met andere woorden: ze had alleen oog gehad voor dat boek, hem had ze niet zien staan. Hij hield haar een tijdje in de gaten, maar ze leek niet van plan het boek weer uit handen te geven en na een paar minuten gaf hij het op.

Op de stevige stoffen tas die ze die dag bij zich had, stond een afbeelding van een wereldberoemde muis. Hij vond dat nogal kinderlijk, maar misschien was dit wel de stevigste tas die ze had, een tas waarmee je niet voorzichtig hoefde te zijn. Een elegantere tas zou al gauw uit model raken als je hem vol zou stoppen met het maximaal aantal te lenen boeken. Ze is vast een trouwe klant, concludeerde hij.

Dat bleek inderdaad het geval. Hijzelf kwam tamelijk vaak in de bieb en steeds vaker zag hij haar dan ook. Ze was ook gemakkelijk te herkennen aan die tas met de breed grijnzende megamuis. En omdat zij – helaas – best wel zijn type was, kreeg hij die muis ook steeds sneller in het oog.

Sinds die keer dat hij het onderspit had gedolven, beschouwde hij haar als zijn rivale en zodra hij zag dat ze er was, speurde hij naarstig de schappen af naar bijzondere boeken, in de hoop haar voor te zijn. Hij had namelijk proefondervindelijk vastgesteld dat ze zo'n beetje dezelfde smaak hadden qua schrijvers en onderwerpen. Bovendien had ze er een handje van boeken op te duikelen die hem ook wel interessant leken – dan wierp hij een verongelijkte blik op het stapeltje dat ze in haar armen had. Hij nam zich steeds voor die boeken te lenen zodra zij ze weer had teruggebracht, maar vond het zijn eer te na om de titels speciaal te noteren, met als gevolg dat hij ze telkens weer vergat.

Maar tot dusverre was hij haar alleen in de bibliotheek tegengekomen, nog nooit in de trein, zoals nu. Net als hij was ze op de terugweg van de bieb op station Kiyoshikōjin ingestapt in de voorste coupé van de trein naar Takarazuka. Ook vandaag zat haar tas met de zorgeloos lachende muis bomvol. Maar wie was hij om daar iets van te zeggen, met zijn net zo bomvolle leren rugzak? Masashi merkte haar op, zij hem duidelijk niet.

Hun trein had Takarazuka als eindpunt. Daar had je de keuze uit drie opties: gewoon het station uit gaan, doorlopen naar het gedeelte van de nationale spoorwegen of binnen het stationsdeel van de Hankyū Spoorwegmaatschappij overstappen op de Imazu-lijn richting Nishinomiya-Kitaguchi, alias Nishikita, die het andere been vormt van het karakter 人 voor 'mens'.

Het zal toch niet waar zijn! dacht hij. Ze zal toch niet ook die

naar Nishikita nemen? Want terwijl ze het station binnenreden, zag hij dat ze het perron aan de overkant nauwlettend in de gaten hield. En ja hoor, zodra de deuren opengingen, zette ze het op een hollen naar het tegenoverliggende perron, naar de trein die daar stond te wachten.

In het weekend, als de Hanshin Paardenrenbaan bij Nigawa in Takarazuka open was, stopten de treinen uit de verschillende richtingen op tegenover elkaar liggende perrons om zo de vele bezoekers te faciliteren. Maar de overstaptijd was heel kort.

Neemt ze ook nog dezelfde trein! dacht hij gefrustreerd, zonder goed te weten waarom. Hij volgde haar met zijn ogen en daar baalde hij weer zo van dat hij met opzet in een andere coupé instapte dan zij. Het was er redelijk druk; heel wat zitplaatsen waren bezet en hier en daar stond iemand. Omdat zijn tas zwaar was van de boeken die hij zojuist had geleend, liet hij zich vallen op de eerste de beste lege plek op de lange bank langs het raam.

Op dat moment schoof de verbinding deur open. Daar had je haar! Ze liep door de inmiddels rijdende trein, duidelijk op zoek naar een zitplaats. Links van Masashi was nog een plaats vrij en verderop ook nog een paar. Ze koos zonder aarzelen de dichtstbijzijnde lege plek, die naast Masashi. Op de een of andere manier bleven de vreemde toevalligheden zich opstapelen, als de blokken in een Jenga-spel, maar nog steeds was Masashi de enige die zich daarvan bewust was.

Geërgerd over zijn obsessie met haar haalde hij vlug een van zijn bieboeken tevoorschijn en sloeg het open. Maar net toen hij erin begon te bladeren deed ze iets gekks. Met de zware tas met de internationale muis nog op haar knieën draaide ze zich helemaal om naar het raam achter haar. Ze had zich naar hem toegewend en Masashi kon haar gezichtsuitdrukking zien zon-

der daar moeite voor te hoeven doen. Met een verwachtingsvolle glimlach tuurde ze naar het landschap diep beneden haar. Ge-intrigeerd volgde hij haar blik.

Op dat moment passeerden ze de stalen brug over de rivier de Mukogawa. Er ontsnapte hem een kreet. Vlak voordat ze de overkant bereikten zag hij daar, op een zandbank in de rivier, het karakter

生

Het kolossale karakter besloeg vrijwel het hele oppervlak van die bepaald niet kleine zandbank. Iemand had de contouren ervan in het zand geschetst of liever, gestapeld. Iemand had het karakter daar in reliëf uit stapels stenen opgebouwd. Het was een magnifiek kunstwerk, perfect in omvang en balans.

‘Fantastisch, vind je niet?’

De trein was de brug al over toen hij doorkreeg dat die opmerking tot hem was gericht. Het karakter was zo gigantisch dat hij het nog altijd als zodanig herkende, ook vanuit het inmiddels door de afstand verwrongen perspectief. Hij zocht nog naar een antwoord toen ze vervolgde: ‘Ik heb het zowat een maand geleden voor het eerst gezien. Ongelooflijk, toch?’

Dat jij het hebt ontdekt, dat vind ik pas ongelooflijk, dacht Masashi. Dat iemand bewust naar beneden keek en dan op een zandbank dat wonderlijke schriftteken in het oog kreeg, was volgens hem in zijn alledaagsheid heel speciaal.

‘Wat is er volgens jou bijzonder aan?’ vroeg ze.

Verrast door deze directe vraag antwoordde hij aarzelend: ‘Eh, de vormgeving misschien? De lijnen zijn helemaal strak en alles is precies even hoog. Je zou denken dat ze zware machinerie hebben gebruikt. Als dit een soort stunt is, dan zijn ze niet bang uitgevallen.’

‘Wat ik er zo bijzonder aan vind, is dat ze juist dit karakter hebben gekozen,’ zei ze enthousiast. ‘Het is opgebouwd uit alleen maar rechte lijnen. Daarom is het makkelijk te maken. Maar toch, voor een enkel karakter heeft het een enorme impact. Toen ik het voor het eerst zag, kreeg ik meteen zin in een biertje.’

‘Ah, een biertje van de tap! Jij leest het als “nama”, als in “nama-biiru”! Ik moest denken aan “sei” voor “leven”, als in “sei-shi”, leven en dood.’

‘Ja, dat kan natuurlijk ook,’ zei ze. ‘Ik vraag me af wat ze bedoeld hebben.’

‘Als je dat wilt weten, waarom vraag je het dan niet aan de gemeente? Misschien maakt het wel deel uit van een ontwikkelingsproject voor de rivier of zo, of wie weet is het een of ander kunstwerk.’

‘Nee hoor, dan is er niks meer aan.’ Ze tuitte haar lippen en schudde haar hoofd. ‘Of het nu onderdeel is van een groter project, of een soort grap waar de gemeente dan misschien wel korte metten mee maakt, wat schiet ik op met het concrete antwoord? Ik hoop dat ze het gewoon voor de lol hebben gedaan. Een grap met zo’n impact, waar niemand zich aan stoort, dat zie je zelden, toch? Ik vind het prima om niet te weten wat erachter steekt, zolang het nog maar heel lang daar blijft.’

Daar zit wat in, dacht hij, meegesleept door haar gloedvolle betoog. Een werk maken dat misschien niemand ooit zal zien, of misschien ook weer wel. Iets waar je voor de lol aan begint zonder dat je weet of het resultaat ooit wordt opgemerkt. Het idee alleen al dat er in zijn eigen stad iemand woonde die zoiets kon bedenken, stemde hem blij.

‘En toch hoop ik dat ze er een tapbiertje mee bedoeld hebben...’ mompelde Masashi. Ze keek hem vragend aan. ‘Nou, als

je het leest als het karakter voor “leven”, als in “leven en dood”, dan is het toch geen lollige grap meer? Dan denk je eerder dat er een of andere boodschap achter steekt. Misschien wel een soort smeekbede...’

De vrolijke uitdrukking op haar gezicht sloeg om in somberheid. O jee. Ik heb het verpest, dacht hij. En grondig ook... Daarnet was ze nog zo opgetogen over haar bijzondere ontdekking en nu was ze helemaal terneergeslagen; dat was absoluut niet zijn bedoeling geweest. En ook niet om op deze manier wraak te nemen voor dat weggekaapte boek.

‘Misschien heb je wel gelijk,’ zei ze. ‘Het hoeft niet alleen maar grappig bedoeld te zijn, zonder diepere boodschap. Misschien heeft iemand het gemaakt omdat er in zijn familie een zieke is of zo, om te bidden voor zijn genezing...’

‘Nee hoor, dat lijkt me niet,’ zei Masashi snel, alles op alles zettend om haar te overtuigen. ‘Denk je eens in hoeveel tempels en shintō-heiligdommen er zijn langs de spoorlijnen in deze regio. Het stikt ervan!’

De Hankyū Takarazuka-lijn volgt een oude hoofdweg, die de Pelgrimsweg wordt genoemd, en bij elk van de drie stations na Takarazuka ligt een boeddhistische tempel of een shintō-heiligdom. Het station Kiyoshikōjin dicht bij de Centrale Bibliotheek van Takarazuka bevindt zich bijvoorbeeld aan de voet van het gelijknamige boeddhistische tempelcomplex. Bij het volgende station heb je de Mefujinja, een shintō-heiligdom dat weliswaar niet heel bekend is, maar wel stevig is ingebed in de lokale gemeenschap, en bij het station daarna wacht je de invloedrijke boeddhistische tempel Nakayama-dera. Ten slotte, als je van Takarazuka de Hankyū Imazu-lijn neemt in de richting van Nishinomiya-Kitaguchi, is het een na laatste station vernoemd naar de Mondoyakujin. Bij dit bloeiende shintō-heiligdom kun

je terecht om te bidden voor vrede en voorspoed voor je familie en voor genezing van ziekten, maar ook voor succes bij je examens of een voorspoedige bevalling.

‘In plaats van zo’n zelf in elkaar geflanste smeekbede aan de goden kun je toch veel beter naar een van de tempels of heiligdommen gaan, dat gaat veel sneller!’ vervolgde Masashi. ‘Er is hier echt keuze genoeg.’

‘Zou je denken?’

‘Jazeker! En trouwens, er zijn nog heel andere interpretaties denkbaar dan een leuke stunt of een wensspreuk. Misschien is het wel het tegenovergestelde: een vervloeking.’

‘Een vervloeking?’ riep ze geïntrigeerd uit. ‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘Nou, als je het karakter interpreteert als “leven”, dan heeft zo’n constructie midden in een stromende rivier ook wel iets spiritueels of iets van horror zelfs: het leven wordt weggespoeld door de stroom, zoiets. Ik kan me best voorstellen dat een of andere student die in dat soort dingen gelooft zoiets zou bedenken.’

‘Zo zeg, dat is echt geen moment in me opgekomen!’ Ze greep gefrustreerd naar haar hoofd. ‘Terwijl ik het al een maand geleden heb ontdekt. En nu word ik door jou overtroefd! Je hebt het maar één keer gezien en komt meteen met tig interpretaties!’

‘Klopt het dat je niet graag verliest?’

‘Nou ja, ik had gewoon in mijn hoofd dat het een of andere grap was. Verder heb ik er niet meer over nagedacht.’

Ze heeft me dan wel een boek afhandig gemaakt, maar wat een sympathieke meid! dacht Masashi. Bij het zien van dat raadselachtige karakter op die zandbank koos ze onmiddellijk en zonder voorbehoud voor de allerleukste en alleronschuldigste interpretatie: ze kreeg simpelweg zin in een biertje.

‘Het volgende station is Sakasegawa,’ klonk het door de luidsprekers. Ze waren kennelijk ongemerkt het tussenliggende station Takarazuka-Minamiguchi gepasseerd.

‘Hier moet ik eruit,’ zei ze, met een knikje ten afscheid.

‘Ah, Sakasegawa. Hier had ik ook wel willen wonen. Toen ik ging verhuizen voor m’n werk heb ik hier ook wel gezocht, maar niks kunnen vinden.’ Hij flapte het er zomaar uit, al sloeg het nergens op, misschien wel omdat hij haar stem nog wat langer wilde horen.

‘Goh, dat is gek! Ik heb meteen iets gevonden, heel dicht bij het station nog wel.’

‘De Takarazuka Revue zit hier toch in de buurt? Ik heb gehoord dat deze wijk heel populair is bij vrouwen, vooral bij de fans van die revue. Ik had een makelaar gevraagd om voor me te zoeken, maar volgens hem werden de beschikbare appartementen alleen verhuurd aan vrouwen en gezinnen.’

‘O ja? Het is ook wel een heel handige plek, ook het gemeentehuis is dichtbij.’

De trein minderde steeds meer vaart en ze stond op. Ze stak haar hand op ten afscheid. Hij groette terug en zei: ‘Ik ga voor jouw interpretatie. Die is de leukste. Ik neem straks ook een biertje.’

Ze stond al bij de deur, maar draaide zich met een glimlach naar hem om en zei: ‘Als we elkaar de volgende keer weer zien, laten we dan samen een biertje drinken. Maar dan wel van de tap.’

De volgende keer? Maar hoe dan? Masashi wist niet hoe hij het had. Ze hadden toch geen telefoonnummers uitgewisseld? In feite was zij zomaar tegen hem begonnen te praten, tegen hem, een vreemde, gewoon omdat ze toevallig allebei dat leuke kunstwerk zagen waar zij zo vol van was, en op de een of andere ma-

nier waren ze aan de praat gebleven.

‘De centrale bieb. Daar kom je toch vaak? Tot daar dan!’

Hij was nog niet gekomen van zijn verbazing toen de trein stopte, de deur openging en ze met lichte tred het perron op stapte. Ze nam niet de roltrap maar liep de traptreden op, met de tas met de schaterende muis aan haar schouder. Dat ziet er zwaar uit, dacht hij, terwijl hij peinzend op zijn lip beet en de meedeinende tas nakeek. Zij had hem dus ook opgemerkt! Die gedachte deed hem blozen, iets wat hem zelden overkwam.

‘Tot daar dan!’ had ze gezegd.

Hij zag haar steeds op zaterdag. Niet op een bepaalde tijd, maar meestal ergens in de middag. Hij had haar opgemerkt, maar zij hem ook. Blijkbaar. Wanneer? Waar? Plots wilde hij haar achterna, hij moest en zou weten hoe het zat.

Dat biertje, nu!

Masashi stond op en sprong de trein uit. De grijnzende muis was nog maar halverwege de lange trap. Hij snelde erachteraan, met twee treden tegelijk.

STATION TAKARAZUKA- MINAMIGUCHI

